

## **Conciones siue Conceptvs Theologici Ac Prædicabiles R. D. Petro Bessæi SS Theol. Doct. Reg. Galliar. Oratoris**

De Sanctorum Festiuitatibus Anni totius, & aliis solemnitatibus - Opvs  
Novvum, Figvris, Allegoriis, Similibvs Ex Sacris profanisq[ue] Scriptoribus  
plenißimum, cum occurentium fidei controuersiam tractatione .... Editio  
Qvinta. Nvnc Demvm Integre Svppletæ, Concionibvs Per Octauam Vener.  
Sacramenti ...

**Besse, Pierre de**

**Coloniae Agrippinae, 1629**

In Festo SS. Apostolorvm Simonis, Et Iudæ.

---

---

**Nutzungsbedingungen**

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56262](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-56262)

## IN FESTO SS. APOSTOLVM SIMONIS, ET IUDÆ.

## Partitio.

1. *De amicitie copula eiusque effectis.*
2. *De Apostoli Simonis titulie.*
3. *De perfectione eius à virtutibus pœnitentia.*
4. *De Apostoli Iuda vita meritis: & cur Trinomius.*

*Hec mando vobis, vt diligatis inuicem.*  
Ioan. 15.

## FIGVRA.

I/ai. 21.

**V**Idere sibi visus est olim Isaías Propheta duos equites viuersum Babyloniorum agrum ferro & igne depopulantes, idolaque omnia ac simulacra solo prosterentes. Ut oculos mentemque in binos hosce bellatores conicio, confessim ipse mihi persuadeo, Simonem ac Iudam iisdem non in septe posse figurari: duo namq; hi Apostoli ceu duo generosi equites, & Iesu Christi milites, omnem Persidis & Babylonis agrum percurrent, omnem longe lateque regionem depopulati sunt, paganisimum profligarunt, idolorum cultum expulerunt, & hisce in regnis Iesu Christi crucem fixerunt. Antequam vero ulterius progrediamur, genua humi flectamus, oculos vero animosque in cœlum dirigamus, ac sancti Pneumatis subSIDium efflagitemus, idque oratione & intercessione glorioſissimæ matris Mariæ, quam hac de causa cum Angelo salutantes, summa animi demissione recitabimus

## AVE MARIA.

**I.** *Quorquot apud priscos de vera amicitia aut locuti sunt, aut scripserunt, triplicem eam fecere. Prima est confuetudinis, altera rationis, pietatis denique postrema. Prima ordi-*

nariis ex occasionibus nascitur, quales sunt eodem viuere in contubernio, simul agere, colloqui, cohabitare, & conuersari simul: atque hæc hominibus cum beluis communis est, & non minus in inculta solitudine ac spelæis ferarum, quaminter ciues in oppidis reperitur. Altera à virtute, diuitiis, honore ac mutua quadam benevolentia ortum habet; hæc nonnisi hominum, & quidem omnibus est communis. Tertia ex amore Dei & religionis contrahitur, atq; hæc Christianorum propria est, nullum vero inter paganos locum habet. Prima quidem honesta & laudabilis est, secunda utilis ac necessaria, tertia penitus cœlestis ac diuina. Horum omnium auctor magnus Augustinus, qui quadam homilia sic loquitur, *Amicitia consuetudinis oritur ex occasionibus cohabitandi: honesta quidem hac est & laudabilis; sed habent illam & pecora. Et alius superior amicitia, non consuetudinis, sed rationis, quia diligimus homines propter fidem & mutuam benevolentiam in hac vita mortali superius quidquid est, iam diuinum est. Quibus è verbis discimus Amicitia amicitiam hanc pietatis, qua fratrem nostrum Christianum ex puro Dei amore diligimus, virtus quæ diuinam quandam virtutem esse, ac velut iterum diuinam reginam ac principem.*

*Hanc Apostolus in ea, quæ ad Colossenses, vinculum ac combinationem perfectionis nuncupat, Super omnia autem hac charitatem Charitas habebit, quod est vinculum perfectionis. Ipse metet vinculum Redemptor docuit in Euangeliō ab una hac virtute viuersa legis & Prophetarum præcepta dependere. Legisperito enim cuidam scilicet, e quod primum ac maximum in lege mandatum foret, patet sic respondit, Diliges Matth. 22. Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, &c. & proximum sicut teipsum. in his enim duobus mandatis uniusq; lex pendet & Propheta.*

*Ex hac generali Salvatoris propositione & aphorismo tot exinde Apostolus conclusiones & consequentias elicit verissimas. In Epistola enim ad Romanos scribit, Qui diligit proximum, legem impletur. Ad Galatas, Omnis lex in uno sermone impletur, Diliges proximum sicut teipsum. & capite proxime sequenti, Alter alterius onera portate, id est, inuicem fraternali amore prosequamini, & sic adim-*

adimplebitis legem Christi. E quibus omnibus  
deinde hanc conclusionem generalem efficit  
in epistola ad Romanos. Plenitudo ergo & com-  
plementum legis, Prophetarum & Euangelii  
est dilectio, & charitas.

Charitas sane virtus adeo diuina ac per-  
fecta est, ut hominum peccata & abomina-  
tiones cooperiat. Sic namque Apostolorum  
Princeps loquitur, neophytis hanc com-  
mendans virtutem: *Anno omnia*, inquit, *mu-  
tuam in vobis metipsis continuam charitatem ha-  
bentes, quia charitas operit multitudinem pecca-  
torum.* Plura ac maiora eiusdem virtutis præ-  
conia Seruator enuntiavit, cum charitate  
deleri scelerum etiam turpissimorum nauos,  
& animas penitus iustificari docuit. Magda-  
lenam sic apud coniuia depraedans, Remit-  
tuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum.  
Ergo ex Redemptoris sententia, charitas ve-  
pote cœlica quædam virtus, peccata eluit, in-  
dulgentiam obtinet, animasque purissimas  
reddit.

Atque hinc dicendi Augustinus occasio-  
nem sumpsit, charitatem esse salutis exor-  
dium, & boni omnis radicem. Unde si ho-  
milia quadam, quod inde in ius canonicum  
relatum est, locutus est, *Radix omnium malorum est cupiditas, & radix omnium bonorum est charitas.* Atque hinc sic efficio & concludo,  
Vbi non est charitas, nullum ibi bonum, pro-  
bitas nulla, nulla opera bona, nullum denique  
meritum.

Soli & vnicæ huic virtuti cœlum reser-  
vatur, & beatitudo promittitur. hoc ut dicam,  
persuasit Apostolus, sic Corinthios allo-  
quens, *Nec oculus vidit, nec auris audiret, nec in-  
ter hominis cendit, quæ preparauit Deus diligen-  
tibus.* Videte ergo, ut eclestem gloriam &  
eternam beatitudinem, quæ omnem sensus  
nostræ captum & imaginationem longe trans-  
scendit, referuatam afferat Deum amantibus.  
Neque enim ait cœlica gaudia manere illos,  
qui diuitiis affluent, doctrina illustres futuri  
sunt, permultum perferent ac sudabunt, non  
eos, qui statutum quadraginta dierum ieiuni-  
um integre seruabunt, non eos, qui rigide  
in corpus suum animaduerterent, non qui elec-  
mosynas largas in cogenos effundent, at eos

duntaxat, qui in anima charitatem habue-  
rint.

Charitas itidem piæ animæ nuptialis ac Charitas  
festiua vestis est, regium schema, quo solo est nuptia-  
lis anima-  
Deo placemus, hoc destituti eidem displice-  
rum vestis.  
Charitas, qua Rex quidam nuptias instituisset, &  
ad easdem magnam hominum vim inuitasse  
dicitur. Ipse ergo in triclinium ac conuiui lo-  
cum ingressus, vider in ceteris hominem non  
indutum ueste nuptiali & conuiuiali; cuius  
stomachando impudentiam taxat dicens:  
*Amice quomodo huc intrasti non habens uestem  
nuptialem.* Ceteros omnes sensus & exposicio-  
nes silentio transiens, veterum Patrum auctor-  
itatē securus, uestem hanc charitatis sche-  
ma ac symbolum esse afferro, sine qua qui se  
Deo sistere voluerit, nā illæ perficitæ frontis  
est, maiestatem illius ostendit, suamque pro-  
dit impudentiam.

Epregia hæc charitatis vestis adeo quidem  
Christo grata est, ut tametsi funesto passio-  
nis die totum corpus suum plagi & vulperi-  
bus in cruce concidi siverit, tunicam tamen  
suam inconsutilem, quæ verum charitatis ve-  
stis symbolum est, lacerari, aut in partes di-  
sperriri noluerit, vti apud Iosannem legere *Ioan. 19.*  
est: quo ille denotare mysterio voluit, pluris  
se regium hoc charitatis paludamentum,  
quam pretiosum corpus suum facere, eo  
quod per huius confractiōnem vniuersus ter-  
rarum orbis & vitam accepturus esset, & ad  
vniōnem reuocandus, sed charitatis consci-  
fio, schismata, rupturas & Ecclesiæ ruinam es-  
set allatura.

In lege Mosaica iussit Deus, ut taber-  
naculi cortina ex ecco bis tincto pararen-  
tar: quod Gregorius mandatum allegori-  
ce exponens, *Vos estis, inquit, fratres corti-  
na tabernaculi, qui per fidem in cordibus vestris  
secreta cœlestia velatis: Sed cortinis tabernaculi bis  
tinctus ecco, hic quippe ignis speciem habet, quid  
vero est charitas nisi ignis?* sed ista charitas esse bis  
tincta debet, & per amorem Dei, & per amorem  
proximi.

Sunt hi duo sponsæ oculi, id est, veræ ani-  
mæ fidelis, quos tantu per Canticorum de-  
prædicat liber, & oculis columbinis similes  
*Mmmm 3 ecce*

*Exod. 26.*

*Greg. ho. 38.  
in Euang.*

*Amor Dei  
& proximi  
sunt duo  
sponsæ o-  
culi.*

*Cantic. 4.*

esse ait, *Oculi tui sicut columbarum.* Vno Deum videmus, & videndo amamus; altero proximum, & cum conspicati diligimus. Sponsus vnum solum dilecta oculum celebrat, & extollit, amoreque saucius ait, *Vulnerasti me in uno oculorum tuorum.* Et si vero duo amoris esse genera videantur, quo Deum, & quo proximum diligimus, tamen reuera vnum dumtaxat est, eo quod Deum propter seipsum, proximum vero propter Deum diligamus. Atque ut duo corpori oculi nonnisi in vnum collineant scopum, & vnum idemque obiectum videnti habent, ita duplex ille cordis nostri amor nonnisi vnum amando obiectum & subiectum habent.

*Hinc in Euangeliō Redemptor symbolicis & ænigmatis verbis ait, Igne venit mittere in terram, & quid solo, nisi ut ardeat? & veteri in Testamento mandatum Leuitis tuit, Ignis ut in altari semper arderet. non ait numero multitudinis ignes, sed ignis in singulati: eo quod amoreat, eius ignis vera figura & symbolum erat, nonnisi vnum esse in cordis nostri atra opporteat, ad Deum simul & proximum diligendum.*

Hanc ipsam ob causam idemmet Dei filius, magnus hominum legislator, toties vno duo haec præcepto complexus, ut apud sanctum Ioannem, *Mandatum novum de vobis, ut diligatis inuicem, sicut dilexi vos.* & capite 15. *Hoc est præceptum meum, ut diligatis inuicem, sicut dixi vobis.* Deinde & in Euangeliō hodierno, *Hac mandabo vobis, ut diligatis inuicem.*

Quoniam vero textus hic Euangelicus in duorum Apostolorum, Simonis inquam & Iudei anniversaria commemoratione recitur, Euangelii litteralem sensum omittens, in duorum horum præconia & elogia me effundam, ea tamen methodo, ut primo de S. Simone, deinde de Iuda sermonem sim instituturus.

*Principio igitur, vltius antequam SS. Simon & Iudas Christi co- progrediar, considereris & memineris oportet duos hosce Apostolos, & natura fratres, proximos Redemptoris consanguineos, aut, vti vulgo loquimur, cognatos & patruelos fuisse: eo quod S. Anna Iosachimo primo coniuge demortuo, Cleo-*

phæ deinde secundis nuptiis iuncta fuit, fratri scilicet Iosephi. Deipara sponsi; cui & filiam peperit, Mariam itidem nomine, quæ deinde Alphæo nupsit; atque hæc, quæ propterea in Euangeliō Maria Cleophae, subaudi filia, dicitur, marito suo Alphæo, quætuor sanctos peperit filios, quorum tres de Apostolico fuere collegio, quatuor vero ob vitæ integritatem *Iustus* meruit nominari. Primo, Sanctum Iacobum minorem, verum S. Iacobus Apostolum, ac Redemptori Christo a deo Minor vultu persuilem, ut à se inuicem vix di- Christo si- gnoscerentur, ac propterea illius fratre sape milis, in Euangeliō cognominetur. Secundo, Iosephum, Iustum, cognomento, vulgo Barabam agaominatum, qui cum Matthia in electione ad Apostolatum ac sortitione pa- riatus fuit: denique duos hosce nostros Apo- stolos, Simonem simul & Iudam, quorum anniversariam hodie celebritatem recoli- mus.

*H*is obiter ac generatim præmissis, iam II. singillatim in Simonis nostri elogium (ut à Simonis nomine ipso feliciter ominoso auspicer) dico, nomine vi- nomen hoc felix & auspiciatum fuisse, mul- ti multi il- toisque viros viroque in Testamento illu- lustres do- stres eodem donatos fuisse, tum suo cum de- core, tum omnium stupore. Ecclesiastici cap. L. video Sacerdotis summi Orae filium, Simonem dici, magis sane nominis atque auctoritatis virum, ac cuius memoria in be- nedictione fuit apud posteros, cui hanc Scrit- turam laudem attribuit, quod domum Do- mini suffulserit, atque auctoritate sua impe- dierit, ne templum subuerteretur. Primo Ma- chabæorum libro alius se mihi oggerit Si- mon, Pontifex itidem, ac Iudei Machabæi bellatoris zelosissimi frater, & viuieræ Iudeæ dux & caput.

*In novo vero Testamento occurunt & alii viri præstabilis, eodem insigniti no- mine Primo namque Apostolorum Prin- ceps Matt. 4. dictus est Simon, Vidi duos fra- tres, Simonem qui dicitur Petrus, & Andream, & Matthæi decimosexto, Beatus es Simon Bariona. Alium insuper Simonem Synago- gæ principem, & in et Iudæorum primo- res inclytum Marci Euangeliū suggerebat, Marci. 4. In domo Simonis leprosi. Matthæus alium si- monem,*

monem, Cyrenæum patria depromit, cui ea obtigit felicitas, vt ipsa passionis Dominicæ die factam Redemptoris crucem eum ipso ad usque Caluariæ montem gestare meruerit, *Quemdam hominem Cyrenæum, nomine Simonem.*

*¶ 16. 8.* Non accensebo hisce Simonem illum cognomento magum, quem Actus Apostolorum describunt, qui utrumque, licet falso & adulatore, passim ab omnibus colebatur, & prodigia inaudita patrabat; de quo, quod Psalmographus de omnibus in genere impensis dixit, dictum est, *Deleatur de libro viuentium, & cum iustis, & illustribus Simonibus non scriatur.* Denique post hos omnes, quod ad diuini huius nominis perfectionem, excellentiam & ornamentum permultum facit, videmus & insignem Apostolum, & è Messia consanguineis unum hoc donatum esse nomine, & vix ullum illorum, qui illi fuere cognomines, meriti fuisse maioris, nisi forte Simon ille Bariona Apostolorum caput.

*¶ 17. 8.* Sanctus Simon ergo à sancto Matthæo & Marco Cananæus, à Luca vero Zelotes nuncupatur; quod prope idem est. Hebræa enim vox Cana zelum notat. Cananæum autem à Cana Galilææ vico appellatum putat D. Hieronymus, eo quod hoc illi natale solum. Inde tamen oriundum illum negant Beda & Nicæphorus. Hic tamen singularis est opinio, creditque hunc, ob insignem erga Salvatorem eiusque Euangelium zelum, zelotem cognominatum. Sed bona eius cum venia audacter dixerim, illum in nominum interpretatione falli, eo quod Cananæus & Zelotes non nisi unum quid denotent.

*¶ 18. 8.* Refert Isidorus Iacobo primo Hierosolymorum Episcopo demortuo, Simonem huic nostrum successisse, & uniuersæ illi dictione præfuisse, ac tandem cum ætatis annum centesimum ac vicesimum attigisset, sub perfectione Traiani in cruce actum esse. Suffragatur eidem Beda. Sed opinio hæc nihil habet cum veritate commune, vt suo in Martyrologio testatur Episcopus Ado. Longius etiam abiens Nicæphorus Simonem nostrum esse credit sponsum nupiarum in Cana celebratarum, ad quas Redemptor

ipse cum sacratissima fuit matre invitatus.

Ceterum, si proprio loquendum, & ex verum etymologia conjectura facienda est, mihi verisimile sit, Simonem Hebraice obdientem denotare: atque hoc etymon Apo- est quod stolo huic mire conuenit. Deo namque ipse obediens. omnia in rebus obediens fuit, & omnia illi vicissim in mandatorum diuinorum ex- ecutione paruerunt. Diaboli in primis, quos è corporibus energumenorum pellebat, ho- mines deinde, quorum corpora sanitati red- Miracula à debat, & animas ad salutem vocabat; deni- S. Simone que vibes, regiones ac regna. Pontum enim, patrata. Ægyptum & Mesopotamiam Deo asserit, demum quatuor elementa, mare enim illius iussu septuaginta hominum cadavera tem- pestate hauita in litus effudit, quos ad vi- tam non sine miraculo restituit; quin etiam illo iubente sacrificulos & idolorum mystas ignis absumpserit. Adeo ut insignis quidam vir, ac nouus quidam Thaumaturgus fue- rit.

Inter duodecim illas gemmas, quas Io- Apoc. 21. annes Apocalyps. 21. vt cœlestis Hierosoly- mæ fundamenta conspergit, quibus Aposto- lorum duodenorum ordine quodque suo nomina insculpta erant, video hyacinthum Simoni non inscite conuenire, & quidem minis analogiis & conuenientiis. Gemma quippe hæc subflava est, & aeti coloris quam hoc Isidorus describit modo. Hyacinthus non Lib. 16. c. rutilat equaliter, sed cum facie cœli mutatur, se- reno enim perspicuus est, atque gratus, nubilo co- ram oculis euaneat, atque marcescat. Omnia hæc Simoni nostro mire apta sunt, ipse enim S. Simon plane cœlestis erat, eiusque mores & indoles hyacintho collatus.

Vt vero Apostoli huius præstantia & ex- celien-

Apostolicæ  
dignitatis  
magnitu-  
do.

cellentia evidentius patet, consideranda insprimis est ingens illa ad quam euæctus est dignitas, Apostolica inquam, quæ adeo quidem eminens ac sublimis est, ut Apostolus Paulus gloriati ausus, quod ad tertium usque eccliam raptus fuerit, diuinam essentiam conspicerit, infinitum gratia accepit cumulum, cum Apostolicam animo dignitatem versat, ad quam à Deo vocatus erat, rantiem faciat, adeoque censeat admirabilem, ea ut se penitus iudicet indignum, Qui non sum dignus vocari Apostolus, perinde ac si diceret, inter Apostolos cooptatum esse, adeo magnificum & eximium est, nihil ut ipse habere me credam, quo id promeritus videar.

1. Cor. 15.

Hiudem dignitatis sublimitas ac magnitudo ex ipsis eiusdem Apostoli verbis, & quidem subtiliter admodum ex epistola ad Corinthios colligitur: Quod si, inquit, ministratio mortis litteris deformata in lapidi us fuit in gloria, ita ut non possent filii Israel intendere in faciem Moysi propter gloriam vultus eius, que euacuatur: quomodo non magis ministratio spiritus erit in gloria? id est, si ad legem mortis feren-  
dam ipse legislator tanta fuit gloria illustrans & amictus, ut radii ac fulgor quidam vultu eius toto emicerint, qui astantes & inspicientes ita afflarent, ut obiecto velamine eius vultum regi oportuerit; ecquod lumen & splendorem in Euangelico ministro, qualis est Apostolus, effulgere par erat? ecquam meritorum & gratiarum claritatem in illius coruscare anima? quales fuisse oportet eos, qui Messias & filii Dei unigeniti fratres futuri erant: hoc namque nomine eos ipse donavit, mox ut à mortuis rediuius resurrexit, dicens: Vade ad fratres meos, & dic eis.

1. Cor. 3.

Præter eminentem huiuscemodius illustris dignitatis excellentiam, fuere in Simone nostro & alia virtutum illustrium decora. In primis magna quedam & admirabilis simplicitas, quæ cum omnibus & amabilem, & nemini non admirabilem reddebat. Adeo ut vere in eccliam habuisse illud de lobo Spiritus sancti testimonium verisimile sit, Et erat visus ille simplex & rectus, & timens Deum, accedens à malo. Egregie fænedotes, ad veri viri iusti perfectionem necessariae, quæque o-

Ioan. 20.  
Simplicitas  
S. Simonis.

Iob. 1.

mnes in sancto hoc Apostolo locum habere. Primo namque dictus est Simplex, ut omnis malitia, fraudis, imposturæ, omnisque fuci & hypocriseos expers fuisse significetur. In Hebræo pro Simplex, legitur, Tham, id est, integer, perfectus, minime vafer aut versutus, ut integritas, sinceritas ac perfectio pro simplicitate capiatur. Atque egregiam hanc virtutem Apostoli suis Redemptor ante alias Apostolis commendauit; dicens: Estote simplices sicut columba, & prudentes sicut serpentes. De ea data. Simplicitas

dem item virtute capienda sunt illa Apostoli verba in secunda ad Corinthios, Altissima paupertas eorum abundauit in disiatis simplicitatis eorum, quasi dicat, si Dei famuli ac iusti à facultatibus & opibus terrenis parum instructi fuerint, tamen in virtutibus, & in primis in simplicitate, ditiones magis, abundarunt.

Exodi vicesimo sic iubet Deus optimus Exod. 10. maximus, Altar de terra facies mihi, vel de lapidibus, quos ferum non tergit; si leuaueris super eos cultrum, polluetur. Ecquid numinis autem Allegoria, ligionis, obsecro, lapidibus inest rudibus & impolitis? ecquæ vero iis contaminatio & abominatio, qui scalprum, malleum aut ferum subierunt? Hic scilicet latet mysterium: laxa impolita & informia simplicitatis sunt symbola, quæ omnis fuci artificiique expers est virtus, Deoque cum primis gratissima, iuxta illud Regii Prophetæ de ea testimonium, Scio Deum meus, quo i corda probas, & simplicitatem diligis.

Idem Rex animæ huius virtutis necessitatem declaratur, simplicitatem ac prudenter, Redemptoris apud D. Matthæum doctriam fecutus, simul in domo & anima Prælati, aut alterius cuiuspiam, qui alii precepit, debere stabulare, ait. Verba eius hæc sunt, Et pauit eos in simplicitate cordis sui, & in ulti-  
bus manuum suarum, quod Diuus Hieronymus ex Hebræo sic interpretatur, Et pa-  
uit eos in simplicitate cordis sui, & in prudentia Psal. 78.  
manuum suarum dux eorum fuit. in quo duo notanda veniunt. Primum prudentiam ac simplicitatem concurrere & simul gradiri; deinde simplicitatem atque innocentiam idem prope esse, & pene in easdem proprietates co-  
cidere. Hanc porro ob perfectionem Job Pro-

Propheta celebratur, non minus quoq; no-  
ster Apostolus.

Secundo, laudi Iobo & Apostolo verti-  
tut, quod rectus sit recte gradatur, nō clau-  
dicans, aut hinc illineque à recto tramite  
deflectens. *Rectus in sacræ Scripturæ locu-  
tione*, significat ac notat eum, qui recte legitimi-  
que de religione sentit, sancte in Deum  
credit, deque rebus profundis ac sublimibus  
pie sincereque indicat. Hæcce porro rectitudi-  
nis virtus tanti apud Deum pretij ac valo-  
ris est, vt velut admirabilius ac stupens Psal-  
m. 71. Psal. 7.  
tib. 19. Psal. 68.  
47. 8. Psal. 32.  
Deut. 32.  
Psal. 91.  
Psal. 24.  
Trinarecta  
in homine  
recedebent,  
gitteris queat. Prima est cordis, vnde Psal-  
m. 124. mographus, *Benedic Domine bonus & rectus  
corde*. Secunda spiritus & mentis. hinc Psal-  
m. 71. Psal. 7.  
tib. 19. Psal. 68.  
47. 8. Psal. 32.  
Deut. 32.  
Psal. 91.  
Psal. 24.  
Trinarecta  
in homine  
recedebent,  
gitteris queat. Prima est cordis, vnde Psal-  
m. 124. mographus, *Benedic Domine bonus & rectus  
corde*. Secunda spiritus & mentis. hinc Psal-

mo quinquagesimo orat, *Cor mundum crea in Psalm. 30.*  
me Deus, & spiritum rectum innova in visceri-  
bus meis. Tertia pedū, quod habet Ezechiel, *Ezech. 1.*  
*Pedes eorum pedes recti*. *Quisquis ergo pedes,*  
spiritum & cor rectum habet, is homo iustus  
qui sit, & sine errore iustitiae iter insistat,  
hieri nequit: E contra vero qui aliqua harum  
rectitudine destitutus est, claudicet, & inter-  
dum in vallum abrupta ac præcipitia prola-  
batur, necesse est.

Tertio, Iob laudatur, simul cum ipso &  
Simon noster, velut his in dotibus ac virtu-  
tibus pares, quod esset timens Deum. Et sane laudatus ob  
cui is timor sanctus inest, infinitus dignus est timorem  
laudibus. Quam porro illuſtris est, virtus Dei Dei.  
timor. Hanc in Ecclesiastico radicem sapientiæ. *Ecli. 1.*  
appellat Sapiens, *Radix*, inquit, *sapientia*  
est timere Deum. Rex David eam esse ait cru-  
cem & crucifixionem carnalium affectuum,  
& orat, *Configit timore tuo carnes meas, a iudicis Psalm. 118.*  
enim tuus timui.

Magnus Gregorius de sancto hoc timo- *Lib. 6. c. 14.*  
re in Moral. loquens ait, quod nauibus in  
medio oceano agitatis est ancora, hoc ani-  
mabus in mundo Deitatem esse. Loquen-  
tem accipite suis ipsum verbis, *Ancora cordis*  
est pondus timoris: & sicut maioribus ac di-  
tioribus nauibus maiori ancora opus est, ita  
quæ iustior homo, maiore timore ināget. Nauis  
quæ ancoram non habet, qua in tempesta-  
tibus & fluctibus fundetur ac figatur, in  
summo naufragij versatur discrimine, sic &  
anima, quæ in mundi huius oceano timore  
Dei est destituta, ad rectitudinem tentationi-  
bus, passiones coercendas, & aduersus tem-  
pestates & procellas insūrgentes se tutan-  
dam impotens est.

Notauit iam olim in Ecclesiaste illustrem  
sententiam proposito huic mire quadratam,  
quam vobis proferre est animus ait ergo Sa-  
piens, *Deum time, & mandata eius obserua* *Ecles. 127.*  
est n. omnis homo. Id est, in hoc omne esse, vir-  
tus, partes, munus, officium, & viuenda ho-  
minis eius, qui ius & rectum colit, vita consi-  
stit, in hoc cōpletur & lex & Prophetæ. Hinc  
alius quidam iatertres paulo hæc superiora  
expoluit dilucidius dicens, *Deum time, &*  
*mandata eius obserua*: nam in hoc consistit om-  
nium hominum perfectio.

Narr.

Quod

Bessetom. 3. De Sanctis.

Prophetas tuos occiderunt gladio. Non mito- Zelus Simo-  
rem gloriosus Apostolus Simō zelum in me- nis compa-  
dio nationis barbarę ac cōclō peregrino pre- ratus cum  
tulit, extremo honoris diuini zelo ardens, & zelo Elia.  
summopere dolens, quod diuina lex omniū  
pedib. protereretur, ac sancta conculcaren-  
tur, & torus omnino orbis à Dei sui obsequio  
deflexisset.

Ardens Apostoli huius zelus reuocat mi-  
hi in memoriam & stuantem regis illius cha-  
ritatem, qui hoc sibi scribit elegium, Zs- Psalm.68.  
lus domus tua comedit me, & opprobria expro-  
brantium tibi ceciderunt super me & alio loco: Psalm.118.  
Tabescere me fecit zelus meus, quia oblitus sunt  
verba tua inimici tui. quasi dicat, Tantote,  
Domine Deus, affectu prosequabar, tantoq;  
erga te amore & stuabam, ut languorem mo- Item cum  
riendo, & languendo morerer, conspicatus zelo Dau-  
eos, qui me impetebant, impune te offende- dis.  
re, & verborum tuorum obliuisci. Par-  
demque fuit nostri Apostoli zelus; quocun-  
que enim transibat loco, tam ardentem erga  
diuinum cultum ardorem ac zelum exhibe-  
bat, graue illi ut esset, & tormentum morte  
intolerabilius, videre Deum ad iracundiam  
concitari, & diuina mandata quodammodo  
ludibrio haberi. Ecclesiæ scil. eius zelus an-  
niam huius noctu & interdiu sine vlla cessa-  
tione adurebat.

Cus ergo, Christiane, ad Apostoli huius i-  
mitationem D e i tui honorem in omnibus  
non zelaris? cur inquam, vbi numen eius vio-  
lari aduerteris, non indignaris & succederis?  
si vel minima amoris diuini scintilla in corde  
tuo scintillaret, quoties vllum consciit de-  
lictum cernis, toties tibi pectus gladio tra-  
ijci putares, & intimo doloris sensu confi-  
cereris. Meminisse te oporteret eorum, quæ  
in libris Regum de Abisai scribuntur. Hic er- 2. Reg.19.  
go pro eo quo in Regem suum David erat  
affetu & amore, insignem pro honore eius-  
dem zelum ostendit, vbi illum probrofa ac  
virulenta maledici Semei lingua proscindi.  
inaudijt. quamobrem stomachatus air, Quare  
maledicit canis hic moriturus. Dominu meo Regi:  
vadam & amputabo caput eius, ut scilicet hoc  
pacto honori regio parem vindicias, & tan-  
tum in scelus digna castigatione animad-  
uertam. Quare ergo, vbi D e i v M delictis.  
mortas

Quod ipsum probe perspectum & com-  
pertum habens David Rex, rebus regni pau-  
latim sepositis, de ijs, quæ ad conscientiam  
spectant, acturus, & cūlmo Monarcha in  
Ecclesiasten mutatus, filios velut ad lectio-  
nem audiendam conuocat, dicens: *Venite fi-  
lij, auditemo, timorem Domini docebo vos.* non  
potro eos educturus est siderum cursus, non  
cœlestium sphæratum motus, non occulta  
influxum arcanaque mysteria, nō locorum  
imaginiorum inanias, non fluxum & re-  
fluxum oceanii, non quæ de vacuo sunt con-  
trouersias, non abstractiones mathematicas,  
non quadraturam circuli, sed timorem Domi-  
ni docebit eos. Est hæc lectio penitus diuina &  
scientia cumprimis necessaria, ac præ omnib.  
permagni momenti. Ut ergo materiæ huic  
finem imponam, cum eodem Rege exclamabo, *Beatus vir qui timet Dominum, in man-  
dato eius velet nimis.*

Psalm.34.

Psalm.111.

III.  
Charitas  
magna Si-  
monis.

Exod.12.

Exod.10.

Num.24.

3. Reg.19.

Præter simplicitatem, quæ nos tam-  
diu morata est, Simon noster, cui hæc per-  
fectio minime defuit, charitate etiam & zel-  
o mire ex celluit; hinc & Zelotes dictus est,  
ab amore scilicet & zelo ardentissimo, quo a-  
nima eius & stuabat. Quo nomine & Deus  
olim est vocatus; quod proinde illustre &  
gloriosum est. Vnde in Exodo legimus, *Do-  
minus Zelotes nomen eius;* & alibi, *Dominus  
Deus tuus f rīs, zelotes, amore scilicet & ro-  
bore plenus.*

Fuit ergo in lege Euangelica Simon, quod  
in Mosaica Princeps filius Eleazari, magni Aa-  
ronis nepos, de quo hoc in libro Numerorū  
datur testimonium, *Et erit tam ip̄i, quam se-  
mini eius paclum Sacerdotij sempiternū, quia ze-  
latus est pro Deo suo, & expiavit scelus filiorum Is-  
rael.* Non minor reuera Simonis nostri fuit  
zelus: nam Dei sui nomine & ob Ecclesiæ e-  
ius exaltationem mirum & inauditum præ-  
tulit, abominationes expians, idola subuer-  
tens, & in paucis illis remotis peccatorum  
senticeta exaudicans.

Poerit ergo gloriosus hic Apostolus  
CHRISTVM Redemptorem ijsdem affa-  
ri verbis, quibus olim D e i v M Elias suum  
deprædicans zelum, *Zelo zelatus sum pro Do-  
mino Deo ex: citum, quia dereliquerunt paclum  
Dominī filij Is rael, alia rata tua d struxerunt, &*

mortalium negligi, proculcati, ac violari cernimus, pates non præserimus animos? cur simili affectu non inardescimus, cum blasphemia ac contumeliosa in Deum optimum maximum lingua peccatores feruntur, tantaque in illum iniurias irrogant: hinc scilicet fieri dicam, quod sancti huius pijke Domini honorem non zelemur. Si enim fidi clientes esset: us, & obsequio illius deuotissimi, que in bonum illum Dominum committuntur iniuriae, nos tangere deberent & offendere, honoris nœc illius zelus & Ecclesiæ eiusdem bonum præ ceteris nobis cordi essent oportet.

**Mach. 15.** Iudas Machabæus cum militem in aciem produxisset, & ad fortiter certandum cum iam in procinctu animasset, statuerunt illi dimicare fortier, eo quod ciuitas sancta & templum periclitarentur, deque utriusque honore ageretur. Periclitaturos quidem nouerant & coniuges, & liberos, fratres, & amicos, cōsanguineos, ac reliquias in urbe relietas facultates; sed angebat illos quam maxime templis sanctitas, & summus, ne ipsum deastra- retur, & profanaretur, metus: ut de aliarum retum iactura parum, aut nihil omnia laborarent. Omnia hæc exempla coarguunt, accusant ac pudorem incurrunt, nobis tam exiguum in religione conseruanda, & honore Ecclesiastico propugnando zelum declarantib. Deniq; omnis homo iustus duplum habeat zelum oportet, vnum erga honorem Dei, alterum in proximi salutem; & duplex hic zelus insigni quadam ratione in Apostoli nostri anima eluxit.

**Apk. 10.** Ait in Apocalypsi sua Ioannes vidisse se olim Angelum fortem ac potentem, cœlo descendente, nube amictum, & in eum in capite habentem, cuius facies solis instar erubebat, & pedes ut columnæ ignitæ: habebat is manu librum parentem, & pede dextro manus, in illo terram premebat. Prodigiosa pro- fectio hæc visio est, per quam ad litteram I E S V M C H R I S T V M signari sit verisimile; ita namque interpretantur Beda, Primasius, Richardus, Victorius, Pannonius, & alii pluri- mi, per pedes hos misericordiam & iustitiam designati credentes. Sed allegorice denotare etiam Angelus hic potest omnem in gene-

re concionatorem, & sanctum Simonem nominatim. Dicitus autem est Angelus, quod Dei & Legatus & Apostolus est: iris capitis symbolum est pacis, quam terris incognitis annuntiavit; pedes in star-columnarum i- guitarum amor sunt Dei & proximi; liber quem manu teneret sacro sanctum est Euange- lium; pedes aquis & terræ inpositos habet, quod diuina terra mariq; & in omnib. orbis angulis mysteria diuulgarit.

Huius rei figura sunt duæ illæ catenæ **Exod. 28. 20.** Plenifico Rationali annexæ, facies, inquit, in Rationali catenæ fibi inuicem coherentes ex auro purissimo. Duæ illæ catenæ aureæ, in pe- cto, quod cordis est sedes, collocatae, & Ra- tionale summi Sacerdotis connectentes, du- plicem denotabant charitatem, quæ in vero Iesu Christi Sacerdote, qualis haud dubie san- cus Simon fuit, locum habere debet; primo scilicet amor Dei, deinde & proximi: aurum quippe symbolum est charitatis, quæ cetera. Aurum regina virtutum est, vti inter reliqua me- symbolum talla aurum. charitatis.

Omnibus iunctim Apostolis Redemptor dixit, *Vos esis lux mundi.* Verum præcipue ac **Matth. 5.** nominatim in Simone nostro hoc habet lo- cum. Fuit etenim Ioannis Baptiste ad instar in gentilitatis deserto, *Lucerna ordens & le- oens.* Mire namque cum doctrina, cum mi- raculis in barbaris & paganis illis regionibus coruscavit, & duplicitam erga Deum quam proximum charitatem flagravit. Ignis autem hic & ardor Apostolo & concionatori Sal- uatoris imprimis est necessarius. Ut enī lampadem lampas alia accendere nequit, si sit extincta, ita nec Praelatus aut prædicator diuini amoris incendio succendere alios, si lumine ipse ac diuini amoris facibus desti- tutes es.

Docta illa, sapiens & industria rerum ma- Cor homi- gistra natura cor humanum fecit calidissi- nis calidissi- mum, quod ipsum vitæ sit domicilium, & ab simum. ipso velut omnis caloris fonte & origine vitalis calor, qui è primarijs naturæ funda- mentis est, promanans, omnibus se mem- bris communiceat. Qualis igitur esse Prae- Praelati sunt latus debet, qualis prædicator, qui in my- cor Eccle- stico & spirituali Ecclesiæ corpore cordis ve- luti occupat locum, qui ingenti charitatis

N n n 2 igne

SS. Simon  
designatus  
per Ange-  
lum Apo-  
calyp-  
eos.

igne ardens & inflammatus, diu no frigida hominum pectora amore debet succendere, quos omnes vera magni illius corporis mystici (cuius caput est Christus, & nobiles eiusdem partes Praesulles sunt) membra esse certissimum est?

Exod. 28.

Figura.

Magna doctrina Simonis.

Exod. 28.

Eloquentia S. Simonis.

Ius sit olim in Exodo Deus optimus maximus, vt duodecim tribuū Israelitarum, quibus vniuersus ille populus continebatur, nomina duab. geminis insculperetur, quas summus Pontifex in humeris gestabat, itidem alijs duodecim geminis preciosis, quas in Rationali pectori superimposito idem ipse gererat. Illustre & singulare hoc mysterium est, quo docemur, animas Pastoris alicuius aut Superioris curā concretas, ab eo ardēti amore in corde, & assiduo labore in humeris gestādas. Quod præ reliquis Prælatis Simon noster p̄st̄t, qui ex amoris tum erga Deum, tūs erga proximum magnitudine, Zelotes meruit appellari.

Nec vero hic perfectionum Apostoli nostri finis est; nam & maxima & profundissima lese exerit doctrina, eumque admirabilem facit: legitur namque, vno minus anno Euangelium in Perside & Babylonio tractu annuncianto, quater & amplius mille animas Christo ac fidei afferuisse. Hæc scilicet vna c̄ primarijs & maxime essentialibus ad perfectionem afferuendam est: rationibus in illo, cui aut aliorum regimētum incumbit, aut verbi Dei promulgatio cordi est. In huius rei figuram Hebraeorum Pontifex Rationali suo insculpta gerebat duo illa vocabula, *Vrim & Thummim*, id est, doctrina & veritas, vel, vt alij transferunt, *luminatio*, doctrinæ scilicet, & *perfectionis*, putativa, vt facere simul & docere posset. hæc namque principes doctores, ac singularia Apostoli, aut lumini alicuius Sacerdotis ornamenti sunt.

Doctrina igitur hæc summo quodam in S. Simonis gradu & quam perfectissima in Simone nostro cluxit, cui admirabilis & incomparabilis quædam accessit eloquentia, eaque non mundana, aut fucata, sed secundum Deum ac simplex, omnis artificij ac fuci expertis, efficacia verba proferens, corda hominum conuertens, peruvicaces edomans, igno-

rantes docens, & ab erroribus liberans, & affirmatos violenter quodammodo in suam sententiam pertrahens. Hinc sponsus sponsam in Canticis sic alloquitur, *Mel & lac sub Cant. 4. lingua tua*, non ait, *in lingua*, sed *sub eadem*, quoniam Ecclesia lingua simpliciter loquitur, suis in orationibus curiosa non est, nuditatem omnem detestatur, flosculos negigit, omnisque verborum dulcedo ac lenocinum, quæ fatui ac loquaces mundi oratores tam impenie ac laboriose confessantur, illi desipit.

Sanctus Paulus hoc in eloquendi genere 1. Cor. 11. versatus, fateri ingenue non erubescit, non se in Euangelij promulgatione verborum elegantiæ, aut orationis artificio studuisse, non flosculos Rhetoricos confessatum, sed simpliciter, candide, ac sine vilo fuso aut arte locutum: quin & cœlitus se misum adit, hæc vt loquendi forma vteretur, atque hoc cœlestem eloquentiam spirare, contra vero qui agit, mundanam vanitatem redolere: *Non misse, inquit, me Deus baptiza e sed in angelizare, non in sapientia verbi, aut eloquentia fastu, ut non evanescatur crux Christi*, quasi dicat. Quemadmodum, vt mundo sautem Verbum afferret, Dei filius omnigenam in cruce similipliicitatem exhibuit, & quidquid altum & sub cetero prælimitatet aliquam in lœculo sapiebat, totis dicendum viribus fugit: sic quicunque eius nomine & est. iusli animarum salutis procurandæ incubunt, simplici stylo eloquuntur oportet, nullamq; in verbis vanitatem aut arrogantiæ orationis præferant.

Hanc ob causam asserit Diuus Thomas, 2.2. q. 179. art. 1. Iesu Christi discipulos recepisse donum linguarum, non vt oratores essent, aut fierent, non vt verborum elegantiam affectarent, non vt figuris Rhetoricas vtererentur, non vt sermonis artificium fucumque amibirent, sed vt simpliciter simplicem veritatem annuntiarent. O tempora! o mores! o Prædicatores! sculpi nostri infortunium! Hodie namque res hodiæ concionatores magis verba elegantiæ, scintillante, & aulicos potius quam Euangelistam referentia, quam solida, pia, proximumq; argumentationis quæritant. Quocirca se penitentio Deo dant penas, illiusque prouocant iracundiam.

Achara

Achan omnia Principum Israel sententia idcirco lapidibus obrutus fuit, & propter ipsum populus vniuersus iratam Dei dexteram sentit, quod è vastatione & deuastatione Ierichuntina, Dei iniusti, linguam auream (sic namque legunt Hebræi, & post Originem Diuus notat Hieronymus) clanculo sustulisset. Quid hoc sibi, quæso, vult? cur hunc tam rigidum irrogatur supplicium? Itane in militem animaduersum oportuit, cuius omnis vita, scopus, intentio, finis est prædasagere, & numquam non aliena diripere, quod tantillum sustulisset, idque in solo alieno & hostili? Aliquod hic celari mysterium sit verisimile. Vt enim hinc nemo nostrum non videat, illos IESV CHRISTI milites & concionatores potissimum vindicem Dei dextram sentire debere, qui in anathemate & maledictione Hiericho linguam disipiunt auream: id est, qui verba elegantia, & conceptus profanos & scriptis ethnicorum tollunt ac scilicet, eaque furtive & clanculo in cathedras concionatorias adferunt, & Augustini, Ambrosii, Gregorij, Hieronymi, aliorumque Patrum antiquorum loco Platonos, Cicerones, Aristoteles, Plinios, Plutarchos aliosque ad Euangelicam doctrinam confirmandam citant ac depromunt, quasi adscitio illo colore verbum Dei colorati opus haberet. Verum hoc Deum optimum maximum non mediocriter offendit, inque verbi eiusdem dedecus & contumeliam cedit.

Moses cum perram virga percuteret, aquarum inde elicuit abundantiam, quod verbo ac voce se posse facere minime sperabat. Causa vero, propter quam hodierna die aquas petris prædicatores non eliciunt, id est, præfactos peccatores concionibus ad lacrymas & gemitus non compellunt, hæc est, quod verbis asperis, acribus, & ad corda penetrantib. eos non feriant, sed placidis & lenibus vntantur, ac nouitatibus exoticis, fuisis Rheticis, & jocis mimicis & histrioniciis illorum auribus seruant, risum captantes potius, quam ad lacrymas eos conciendos.

Illi jaculantium habetur peritissimus ag-

dexterimus, qui scopum restius ferit, sagittasque dirigit melius: Sic ille concionantium cor sagittas pendens est optimus, qui verbi diuini telo rictu collatus corda hominum directius petit, auribus non assentatur audientium, verba affectata exquisitaque depromendo; nec oculis seruit, egregios, peregrinos, nouos & aulicos gestus præferendo. Hinc sapiens quidam dicere solet, tria in lo-

lebat, tria in loquendo hominum vitia esse, quædo vita primum, pauca scire, ac doceri nolle; alterum multa scire ac docere nolle; tertium denique docere optime, ac viuere pessime. A triplici autem hoc vitio Simon noster immunis fuit: pure namque ac simpliciter Euangelium annuntiavit, & peccantium corda recta petiit, ad Deum illos conuertendo, & ad vitæ emendationem pertrahendo; diuina mysteria doceat ac sublimiter edocuit; atq; vitam integrâ ac sinceram duxit, vitam verbo, mores sermonibus, manus linguae adaptando; quæ veri sunt concionatoris, & Doctoris Euangeli ci symbola. Verum in Apostoli huius præconiis nimius sum; nam & de fratre eius dicendum est, illi etenim secundam concionis partem reseruaueramus, atque illam in eo finiemus.

Sanctus ergo Iudas, eius ut vitam & laudes à nomine & titulo auspiciemur, trinus fuit: Primo namque vocatus fuit Iu. nomius. Iudas Iacobi, supple frater, quo eum nomine Evangelista Lucas dobat: at Marcus & Matthæus Thadaeus nuncupant. Vocatus fuit in super Lebbæus, ut quidem S. Dorotheus in Synopsi, Chrysostomus, ac Nicephorus tradunt. Si enim Graece in S. Matthæi legere est Euangelio: Λεβας οι πειραντεις θαδαιος, id est, Leb. cuius cognominatus est Thadaeus. In textu Syriaco idipsum etiam legere est. Lebbæus porro Hebraica notione, ut quidem lingue eiusdem callentissimus tradit Hieronymus, duo designat; cor & leonem: ad declarandum fortasse, Apostolo huic leoninu cor fuisse, ac leonis iustar generosum exstisse. Leba cor sonat, & labileonem. & egregia hæc significatio in nomine illius inculta denotabat occulte, nobile illum cor & leoninam quendam generositatem animo insculptam habuisse.

N. n. n. 35

Ali-

Aliquid horum omnium nominum redde-  
rationem conantur; quam approbare atq;  
vt verisimilem amplecti videtur Iansenius.  
Tradunt ergo, Iudeis fuisse consuetudinem,  
qua & hodie apud eos vigeret, ob reuerentiam  
scilicet ac venerationem magni sacrique no-  
minis illius tetragrammati *Iehova*, vt si quis  
suo nomine tres aut quatuor sancti huius no-  
minis characteres includeret, nemo eo te-  
meritatis aut presumptionis pertingeret, hoc  
vt ipsum nomine vulgo vocaret, praesertim  
in quotidiano ac familiari colloquio, sed si-  
mile aliud illi pro hoc inderet. Quoniam ve-  
ro *Iehuda* omnes nominis *Iehova* litteras in se  
complectitur, interposito insuper Dalet; a-  
liud illi eius loco inditum nomine fuit, *Lebbas*  
scilicet, id est, leo: eo quod Genes. 49. unus e  
Iacobi Patriarchæ filiis Iudas, dictus sit *Cathu-  
lus Iudeus*: quin etiam *Thaddæus* significatione  
nomini Iuda par est. Iudas enim opus deno-  
rat, atque idem designat *Thaddæus*, a *Thoda*,  
id est, laude derivatum. Verum opinio hæc,  
coniectura potius est, quam evidens aliquod  
argumentum: quin etiam nullius antiqui scri-  
ptoris auctoritate confirmatur. Deinde com-  
pertum etiam est, *Iscariothem*, qui eodem lu-  
do donatus est nomine, nullum aliud eius lo-  
co habuisse.

Gen. 49.

S. Iudas Ie-  
su Christi  
fuit consan-  
guineus.

Matth. 13.  
S. Iudas di-  
ctus frater  
Domini à  
Iudeis.

S. Iudas  
duorum A-  
postolorū  
ater.

Hanc igitur de nomine questionem sepo-  
nentes aliud longe dignius tractabimus, A-  
postolum scilicet hunc multas quidē ob cau-  
tas magnam mereri laudem, in primis vero ob  
generis nobilitatem & sanguinis, eo quod sec-  
undum carnem Iesu Christi Redemptori  
nostrī fuerit cognatus, vt supra initio con-  
cionis commemorare memini: atq; hanc eti-  
am ob causam inter Messiæ fratres ab ipsis  
Iudeis fuit connumeratus. Apud Matthæum  
namq; legere est, *Nonne mater eius dicitur Ma-  
ria; & fratres eius Iacobus & Ioseph, & Simon &  
Iudas apud nos sunt.*

Præter naturalem hanc prærogatiuam ac  
privilegium generis, honori quoq; illi & lau-  
di fuit, quod duorum magnorum Apostolorum,  
duorum illustrium Ecclesiæ ac mundi  
totius Principum (*Constitutus eos Principes super  
omnem terram*) frater fuit, Sanctorum Iaco-  
bi nimirum & Simonis. Si Zebedæus loan-  
ter.

nes & Iacobus, hoc cognationis nixi fulcro,  
& originis suę splendore gloriantes, eo auda-  
ciae vel audacis potius presumptionis vene-  
rint, vt perente & intercedente matre, à qua  
hunc honorem acceperant, mundo eos ef-  
fundendo, dexteram ac sinistram, id est, sum-  
mos honoris ac dignitatis gradus, Messiæ in  
regno petere sint ausi; S. Simon sane & Iudas  
codem jure nisi ac gaudere poterant, & con-  
sequenter ad easdem aspirare dignitates; sed  
humilitate atq; animi demissione longe aliud  
suadente, sapientiores fuere, & terrenis hono-  
ribus tantopere non inhiarunt.

Sanguinis porro nobilitas, generisq; splen-  
dor homines reddere arrogantes, superbos &  
insolentes solet: vt Osee Prophetæ obseruat *Ose.*,  
dicens, *Gloria eorum à parte & ab utero, & à  
conceptu nascitur, quasi dicat, Gloriantur & in-  
solefcunt, quod nobiles eos natura constitue-  
rit, & quod prima in orbem ingressio nobili-  
tatis in eosjura conculerit. Idem propemodū  
suis in Proverbijs docuit Salomon, *Gloria. Prou. 17.*  
*liorum patres eorum id est, filiis audaciam & a-  
nimos suggester elatos nobilibus prodijis pa-  
rentibus. Hinc multoties Iudei gloriabantur,  
quod Abrahæ, Isaac ac Iacobi, veterum inquā  
illorum Patriarcharum, qui omnis nobilita-  
tis mundi flos atq; ornamentum fuere, esse  
proles.**

E contra vero serui Dei ac veri discipuli Serui Dei in  
Iesu Christi hæc omnia vili pendunt, & hu- sola virtute  
manos hosce intuitus velut inanias ac quis- nobilitatē  
quilias negligunt, & in sola virtute omnem collocant.  
nobilitatem collocant. Hinc alios nullos esse  
nobiles credunt, quam qui probitatem, vir-  
tutemq; sectantur, ac nullis se dedunt vitijs.  
Sic nobilem virginem Celantiam edocuit  
Hieronymus, sic illam commonefaciens, *So-  
lo apud Deum libera est, nō seruire peccatis; sum-  
ma apud Deum nobilitas est, clarum esse virtuti-  
bus.*

Idem quoq; sentit magnus Chrysostomus *Chrys. in  
fie in Matthæum scribens: ille clarus, ille subli-  
mis, ille nobilita, ille tunc integrum suam nobilita-  
tem putet, si deditur seruire virtus, & ab eis non  
superari. quasi dicet, non aliam esse mihi  
persuadeo nobilitatem, præter vnicam virtu-  
tem; & qui peccati macipium se constitue-  
re de-*

re detrectat, qui passionum indomitarum impetus retundit, illum vere esse illustrem & inclitum censio. Huiusmodi quid scribit & S. Bernardus ad summum Pontificem Eugeniu: *Genus Apostolorum est non aliunde nobile, quam morum ingenuitate, & fidei fortitudine id est, sola virtus ac vita sinceritas, non autem sanguis aut natura suam Apostolis nobilitatem attulerunt.*

*Anacharsis* Agnouerunt hoc & barbari, ethnici & in dictum fideles. Hinc scite Atheniæ cuidam patriæ illi vilitatem exprobanti, & Scytham, quasi barbarum & immitti coelo natu probosc nuncupantire respondit Anacharsis, *Misi probro patriæ est, sed tu patriæ perinde ac si diceret: Tametsi genere & patria minime sim nobilis, sum tamen virtute, sed te, licet Atheniensis sis, & natura te nobili loco nasci fuerit, vita ac vita improbitas plebeum ac triuialem constituant. Hæc Diogenes Laertius.*

Iphierates veterum illorum ducum facile princeps, cuidam generis obscuritatem exprobanti, ac furorem illi patrem obijcenti non minori verborum acrimoniam quam ele- *lantib.* in gaia idem prope respondit, *Meum genus à misero initium sumit, tuum autem in te finit, ac quodammodo sepeletur quasi dicat; Primus stirpi ipse meq nobilitatem ac decus attuli, tu tuq futurus es probrum ac postremus. Hæc Plutarchus.*

Permitte me huc etiam afferre, quod eadem de re sentit Ouidius, libere rei huius veritatem afferens,

*Nec census, nec clarum nomen auorum, Sed probitas magnos ingenium q. facit.* *hunc ho-* dicere vult, omnem locupletem ac numma- *num no-* tum, virtute atque ingenio destitutum, ob- *stum, non leui ac plebeij esse generis: at qui dotibus hi-* see ornatus fuerit, tametsi inops, merito vt nobilissimum habendum.

Rogatus olim apud Stobæum Democritus, qua tandem in re hoc ipsum, quod dignitatem generis dicimus, vera inquam nobilitas, consisteret, sapienter admodum respon- *dit, In pecudibus nobilitas consistit in corpore, in hominibus vero in morib. animi candidis, & laudabilibus. Dicere quoque genere illustribus*

pro more habebat Solon, longe esse optatius, *Solonis* illustrius, atque honestius virtute quem no- *Apophtheg-* bilitari, quam jam inde matris ab utero hoc ornamentum efferre, & nobilis stirpem & sanguinem continua parentum, auorum, proauorum & maiorum successione acci- pere.

Tradit Herodianus Maximum Imp. mis- *Herodian.* sis ad Senatum Romanum litteris hæc inter cetera scripsisse, *Carum admodum prodest gen- ris & corporis nobilitas, ubi vera deest animi nobilitas, virtus scilicet atq probitas. Ita se verissime res habet; quid enim profuerit fructui, qualis qualis demum is fuerit, & procula, pul- cra, generosa arbore prodijisse, si ipse vel pu- tridus sit vel insipidus? vt non enim eodem è trunco, eadem radice rosas enatci cernimus, & spinas; sic etiam credendum est, ac re ipsa saepe numero fieri videmus, eadem à familia alios prodire honestos & probos, alios vero sceleratos ac perditæ vitæ Ita eodem Rebecce vero, *ut in Genesi legere est, gemini variae Gen. 25.* inter se indolis prodierunt, unus quidem vni- instar hispidus, alter vero lauus ac glaber; hic electus Deoq; carus, ille reprobatus, exosus & profanus.*

Peregrina hæc apophthegmata ac senten- *S. Iudas ve-* tias ethnicorum è scribijs eductas idecirco hic ram nobili- *tu coacerare in locum volui, vt hinc vo-* tatē in Dei *bis manifustum fiat, Apostolum nostrum, ta-* culta col- *meti sanguine & ortu nobilem, vt pote Mel-* locabat. *siæ ac filij Dei cognatum ac consanguineum,* non hoc tamen nomine redditum esse inso- *lentiorum, nō idecirco elatiiores induisse ani-* mos, sed hinc occasionem sumptissime potius, *eo se dejiciēdi profundius: vt pote cui explo-* ratum esset, in sola nobilitatem virtute ac si- *do constantiæ, Dei obsequio consistere.*

Accedit ad hanc generis magnitudinem & splendorem, quod ceteros inter Apostolos Iudas noster in signi Ecclesiæ Doctoris merue- *S. Iudas Do-* rit titulo decorari, atq; vt talem doctissimam scripsisse epistolam, quæ & canonica habetur, *ctor habit-* & inter septem Epistolas Catholicas recensem- *est Ecclesiæ.* tur, magnoque ab vniuersa Ecclesia honore afficitur, ac passim recipitur. Cū ergo illi, teste Nicephoro, satis haudquam esset, pervi- niueriam Iudæam, Galilæam, Arabiam, Sy- riæm

ecclesiasten agnoscant.

Profecto, qui non nisi verba sectantur, at actiones negligunt; qui ore quidem concionatores sunt, at vita impostores, digni sunt, quibus illud Anacharsidis Scythæ in Græcos scomma accommodetur, ut refert Plutarch. *Graci serborum magni Philosophi, anor.* *sed vita & moribus leuissimi* Non incepit, quin imo merito hoc ipsum omnibus Prædicatoribus oggeri queat, qui in cathedra Philosophos & Oratores agunt, verbisque mellitis omnes in stuporem rapiunt; sed foris & alibi ceu pueros le gerunt, nullamq; vita ac moribus cōstantiam probitatis aut discipline preterunt.

Venit mihi hic in mentem alterius sarcasmus ac joci acerbioris à Solone sapiente in eodem Græcos contorti, quem in eodem lego Plutarch. *Vos semper pueri estis, senex autem Graecorum nemo.* velut si dicaret: si quis loquentes Solonis in vos audiat, magnos vos Philosophos, quos Graecos dā Platones aut Aristoteles audire se credet; scomma, at si vita vestre normam proprius fuerit intuitus, meritis pueri reprehendimini; & vt pueri viuere; ac paucissimos inter vos reperi- re est, qui se aum, prudentum, cordatorum, sapientium, boauimq; exemplum preferentium ritu se gerant. Id ipsum de potissimum seculinostri concionatorum parte iudicium esto; sane si loquentes ipsos & in concione audias, credas, nisi aliunde eos perspectos habeas, oracula te audire, Hieronymos quosdam, Augustinos, Ambrosios, Chrysostomos, aut aliquem ex illustribus illis veteris Ecclesiæ Patrib. at si alio in loco eis videoas, atq; vita ipsorum ratione propria examinaris, infantes esse & pueros reprehendes, meram in moribus ipsorum pueritiam, & nihil in actionibus aut conuer- satione, quod senem aut hominis sapientis gestus vel mores sapiat, elucere.

Reficiant hæc mihi omnia senes illos stolidos ac fatuos, quos Ezechiel tergum scribit altari obueruisse, solem orientem respexit, & adolescentium floridorum ac vegetorum ritu flosculos aurib. interuisse. Ecquæ n. abominatione, ecquod probrum, imo quæ insania, viros jam canitie albantes, jam pedem alterum in Charontis habentes symba, qui non nisi

*Nicæb. li. 2.* riam ac Mesopotamiam Euangelium annuntiassit, scriptis etiam fidem ac Religionem litteris confirmare voluit, verum se Iesu Christi discipulum, verbo scilicet & scripto, sermone & effectu, quæ duo de veri Pastoris & veri Ecclesiæ Doctoris esse uaria sunt, exhibendo.

*Matth. ii.* *Hinc Iohannis Herodiana carcere detentum discipulis, de Messia venturi certitudine eum percontantibus mundi Redemptor ore suo dixit, Euntes renuntiate I. anni quæ audistis & vidistis: quæ audistis in prædicatione, quæ o- gnosciuntur pere vidisti & miraculis, eo quod è duobus prædicator. hisce capitibus, doctrina nempe & operibus, verus Doctor Euangelicus agnoscit & poslit & debeat.*

Hinc & magni huius magistri exemplo apud Philipenses suos gloriatur Apostolus, ita se perpetuo vixile & docuisse, vitæ nempe prædicationi usquequa; adaptando, nihil ut diceret in cathedra, quod non suo recipia tempore exequatur, ipsoq; orat, horum ut reminisceretur, & huiusmodi in rebus se imitarentur, *Quæ audistis, inquit, & vidistis in me, hac agite, & D. pacis eum vobis.* Perinde ac si veller dicere, Scitote sapientem in oratione esse, assidui, castitatem coleretis, carnem hanc comprimeretis, inimicis ignosceretis, injurias & quanamiter toleraretis, tentationibus animo resistenteris, aduerteratis, non credetis, aduersus mundum certaretis, bonis in cunctis operibus, & pœnitentiam amplectemini: vetum nihil vobis ipse dixi, nihil consului, quin id ipse primus res ipsa præstiterim, & vobis in hoc exemplo præiuerim.

Hoc ipsum & discipulo suo Timotheo documentum dedit, hanc illi, postquam ipsum ad Ecclesiastice dignitatis culmen euexisset,

*1. Timoth. 4.* methodum præscribens, *Eemplum esto fidelium Quomodo in verbo, in conuertatione, id est, sic viue, itaque Timotheum te gere, nihil ut in verbis vel operibus occur- rat, quod fideles offendat.* Vel etiam hoc sensu, Ita sapiens, disceretus, & prudens cum tuis in verbis, tum reb. tam in prædicatione quam vitæ ratione esto, vt Dei serui hoc viso adfici- centur, cernentesq; opera tua verbis respon- dere, ac per omnia coincidere, vt verum te ac perfectum Pastorem, ac sincerum Euangeliū

vnicum Dei spectare obsequium ac cultum,  
ad alteram vitam auhelare, pietatem docere,  
sapientiae exempla edere, al. jsq; ad vitam re-  
cte legiti meque instituendam exemplo pra-  
ire deberent; tunc potissimum inepire, infla-  
rias consecrari, tergum & humeros pietati  
obuertere, præzilijs dissolutioni studere, a-  
llectuia mores illicitos prosequi, ad impudiciuia spiri-  
tuales, vanitatibus voluptatibus indulgere,  
in concio- iuenculum, ac prope puerum agere. Maxi-  
mores & ma inquam hæc est abominatione & dedecus  
pauperes. probissimum. An non id ipsum dici queat,  
de tot veteribus annosq; Prælatis, Pastori-  
bus, Epilopis, Prædicatoribus, ac scæculi no-  
sti Doctoribus? qui, tametsi annis graues,  
canicie aut etiam caluitie venerabiles, fron-  
tem rugosi, oculos pene cæcuentes, ac facti  
filicieria, ac scipione gressu fulcientes; ad-  
olecentulos ramenta imitari gestiunt, sine villa  
soltitudine in omni dissolutione viuunt,  
quasi pueri forent; nec non semper & omni-  
in re rilsum ac voluptatem non aliter capiat,  
quam si in çatris flore ac vere agerent. Videas  
eos vestre eleganci ac splendida indui, regis-  
ce epulati, omnigena indiscriminatum con-  
tubernia ac symposia frequentare, vbiq; in-  
solenter ridere & iocari, mulierum familiari-  
tates ac colloquia magna cum dissolutione  
consecrari, in gestibus & moribus aulicis mos  
captare, denique in vniuersa vita ratione o-  
mnibus offendiculo esse, an non hæc meræ &  
inauditæ sunt abominationes?

Non ita vitam instituit gloriosus Apostolus noster Iudas, sed ut vir semper prudens, sapiens, & omnibus in rebus cordatus adeo se modeste in Apostolatum suo gessit, omnes ut eum audientes aut videntes ut verum Dei serum habuerint, ac qui vnicum illius spirabar amorem, & animarum salutem. Habuit namq; duas illas illustres dotes ad perfectiōnem magni alicuius viri requiritas, veritatem inquam doctrinæ & integritatem vitæ, scientiam in concionando, ac sanctitatem in recte debiteq; viuendo. Adeo ut, iuxta hanc Redemptoris apud D. Matthæum formulā, *Qui fecerit it & docuerit, hic magnus vocabitur in regno eolorum; credēdum sit, gloriosum hunc Apostolum, qui vtrumque, scientiam nimium & virtutem, vitam probam ac prædicta-*

tionem, quandiu in hoc mundo vixit, habuit, modo in altero inter maximos ac gloriofissimos sanctos recenleri.

Sic vobis persuadeatis velim, sanctæ pieq; Exhortati-  
animæ, & vt credatis, obsecro: quin etiam ad talatos  
sanctitatem vitamque horum duorum fra & Pastores.  
trum simul & Apostolorum vobis proponea-  
tes, doctrinamque memoria recolentes, illos  
bene ageodo sequi conemini; illorum sc̄dete-  
mini vestigia, vos ipsos demittendo, illorum  
imitamini fidelitatem ac diligentiam, vos  
ipsos ad Deum conuerendo, animositatem  
illorum memineritis, aduersa & tribulatio-  
nes in hoc mundo patientendo. Vos autem Pa-  
stores & Prelati, qui Iesu Christi pascitis gre-  
gem, qui fidelium duces, religionis bases,  
Scripturæ interpres; Ecclesiæ columnæ e-  
stis, oculos in primos illos pontifices ac sum-  
mos Sacerdotes conicite: considerate ipsorum  
in publicando Euangelio s. litudinem,  
in Do colegendozelum; in conuertendis pec-  
catibus charitatem, in mundo Euangelij  
causa peragendo sudores ac labores, etiam  
in tot malorum tolerantia patientiam, ipsorum  
denique in animarum salute procuran-  
da generositatem, nullum vt periculum aut  
discrimen formidarent.

Vosvero concionatores Euangelicū con- Ad Prædi-  
templemini sanctos hos ac primos Ecclesie catores.  
nostræ Doctores, & primos Spiritus S. disci-  
pulos. Vide quomodo ac qua Euangeliū  
simplicitate annuntiarint, quo verbum Dei  
ardore promulgariunt, qua crucis cultum mo-  
destia induixerint, qua de rebus sanctis sint  
humilitate locuti, qua Scripturas sacras fide  
exposuerint, qua mysteria reuerentia decla-  
rariunt, qua populorum capacitatia atque in-  
genio discretione se accommodariunt, qua de  
rebus fidei sapientia egerint, & quo denique  
fructu ministerium suum exercuerint.

Vos vero indocti & idiotæ, ac vilgus, cogitationes paulisper sustollite, è terra nonnihil vos subducite, atque mundo egredimini, & vobis ob oculos horum duorum Apostolorum vitam ponite, in tenebris vestris eos ut faces sequimini, ut Doctores inscitia, ut Piædicatores in incredulitate, in tempestate ut nauarchos, in erroribus ut conductores, in prælijs ut duces & antesignanos, in negotijs

vt rutores, in infirmitate vt medicos, in litibus vt arbitros, & omnibus in aduersis & tribulationibus, qua in vos ingruent, vt custodes ac propugnatores. Laudate quidem Dominum in sanctis eius, sed in primis in duob. hisce Apostolis ac Fratribus, illumq; laudando ipsorum admiracioni austoritatem, imitacioni virtutes, patientiam ac pœnitentias & mulierum & climenti vestigia, illorum memoriarum praedicationum, documenta nolite obliuisci, moresq; vestros vitæq; emendationem ad ipsorum mores vitamq; componite.

Quam vero tu, o Deus ter maxime, vere es admirabilis! sed in duob. hisce sanctis tam profecto es laudabilis, quam in alio umquam fuit. Horum namq; duorum velut intrepidorum quotundam ducum opera es vius, ad regium crucis tuae signum plantandum; ceu peritorum nauclerorum ac conductorum, ad Ecclesias tuas cymbas per mundi huius oceanum dirigendas; ceu Philosophorum ac Theologorum, ad gentes erudiendas, & idololatras Deo lucrificandos; ceu interpretum profundorum, ad voluntates tuas aperiendas, & omnia tua mysteria cunctis terrarum nationibus declaranda; ceu Secretariorum & Cancellariorum, ad abolitiones, remissiones, gratias, indulgentias quorumlibet etiam delictorum omnigeno hominum generi concessas consignandas; denique ceu Pastorum zelantium, sedulorum ac vigilantium, ad oves omnes luporum fauibus expositas, inq; mundi huius deserto ac præcipitijs errabundas ad ouiletum reducendas. Summe Deus, cum duos hosce Apostolos tam longinquum suscipere iter video, Arabiam penetrare, Syriam percurrere, Mesopotamiam peragrare, aliaque provincias peregrinas ingredi; videre mihi videor duos illos magnos populi tui duces, Ioseph inquam & Caleb, ad regnum Chanaan idolatria infame explorandum profectos, quo legi tuæ ipsum subiecerent, & ad nominis tui cultum traducerent. S. Simon namque & Iudas valori duo generosi & validi duces, has infidelium provincias exploratum abierunt, tibique easdem subiecerunt, in iisdem ignaros docendo, ad meliora peruvicaceis cōpellendo, peccatores conuertendo, & idola ac simulacra subvertendo. Nobis porro Deus

clementissime gratiam concede, eorum tam bene imitandorum, tibi in hoc mundo seruendo, vt ad eorum etiam exemplum aliquando tecum in altero gloriose ac beati esse mereamur, quo nos Pater & Filius ac Paracletus ille Spiritus perducere dignatur, Amen.

## IN FESTO OMNIUM SANCTORVM.

### Partitio.

1. De bonorum operum merito ac pretio.
2. Quanta beatorum sit beatitudo.
3. Qualis sit eadems.
4. De oculo beatitudinis generatim.
5. De paupertate spiritus.
6. De misericordia & patientibus.

Gaudete & exultate, quia merces vestrae propria est in cœlis, Matth. xi.

### FIGVRA.

VM fortissimus ille Hebræorum Princeps David aream Sion, arcis & natura <sup>1. Reg. 5.</sup> inter ceteras Israël arcis munitissimam, numerola militum corona circumquaque cinxisset, & Iebuzæi, qui eidem inclusi oppugnabantur, acriter & strenue fæc defenderent. Vt Principes Iuda & fortissimos Israëlad fortiter agendum ipsiusq; arcis expugnationem maturandam incitaret præmium, aere ad vitrioram & triumphum calcar omnibus fortiter agentibus, ac summos honores, veros virtutis & fortitudinis stimulos, propositum. Evidem cum egregium hocce Davidis facinus animo reuoluo accurius, in eo ad occultum expressum videre video, quod Deum inter & hominæ, quoad cœlorum expugnationem quotidie transigitur. Deus quippe, Dominus ille dominantium, ac totius universi Imperator, vt nobis in obſidio arcis illius validissimæ, totius inquam mundi valli ac velut armamentarij, sed arcis, quæ non nisi à violentis & à strenue pugnantibus, teste Evangelista, expugnatur, quæq; vndiq; à Diabolis, tartareis illis Iebuzæis, aditū quoquo modo prohibentibus, propugnatur, vt nobis inquam